MICHAEL MORPURGO

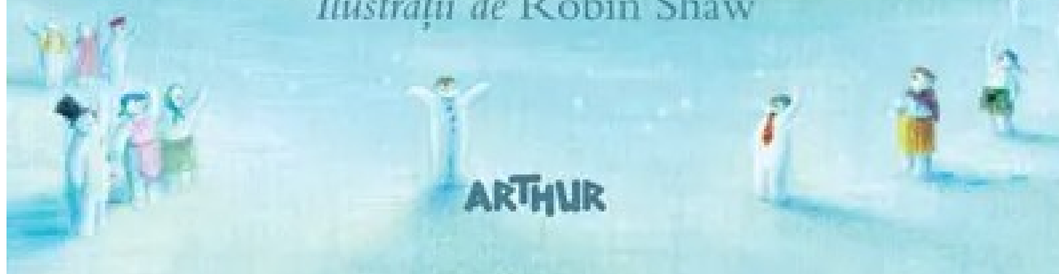

Omul de zăpadă

O poveste inspirată de cartea lui

RAYMOND BRIGGS

Ilustrații de Robin Shaw

ARTHUR

Omul de zăpadă

James

Mama și tata

Bertie

Moș Crăciun

Bunica

Oamenii de zăpadă

Capitolul unu

Odată ca niciodată, prin preajma Crăciunului, se făcea că trăia un băiețel pe nume James. Locuia cu mama și tatăl lui, și cu Bertie, ciobănescul lor, la o fermă aflată undeva departe, la țară. La fermă țineau vaci și porci și oi și găini și rațe și gâște, și mai aveau un cal poreclit Ăl Mare și un măgăruș căruia-i ziceau Ăl Mic.

Când privea afară pe fereastra dormitorului – ceea ce făcea destul de des, pentru că acolo-și urzea el mare parte din vise – James vedea șopronul din fundul curții al tatălui său, iazul rățuștelor, cel năpădit de buruieni, micul petic de grădină al mamei lui, leagănul și trambulina pe care i-o dăruise bunica anul trecut, de Crăciun.

Iar dincolo de gardul viu de la marginea curții erau

puzderie de lanuri – dintre care Câmpul cu Stejari era preferatul lui, pentru că de-acolo se auzea bufnița buhăind. Erau atât de multe lanuri la fermă și garduri vii si copaci – mai multe decât ar fi putut el număra vreodată – iar prin fundul vâlcelei șerpuia un râu ca o panglică argintie. Dincolo de râu, sus, la orizont, se profilau colinele unduitoare ale mlaștinii.

Bunica venea întotdeauna de Crăciun. *Adeseori* zicea **–** *și* uneori chiar spunea lucruri cam *des* **–** că principalul motiv pentru care nu se vedeau dealurile ce înconjurau ferma era ploaia; iar atunci când LE PUTEAI vedea însemna că o să plouă *în* curând sau că o să ningă. Pe bunica, ea locuind într-un oraș, ploaia și zăpada n-o deranjau atât de tare ca păsările al căror ciripit o trezea *devreme în fiecare* dimineață sau mirosul *de vacă* și *de porc pe care James îl aducea în casă pe cizme de câte ori se întorcea de la fermă. Nici verdeața nu prea îi plăcea și normal că, la țară, era destul de multă verdeață.*

Bunicii îi plăcea cel mai tare când James de-abia făcuse baie și era curat-curățel, și în pat, în izmenuțele lui – cum le spunea ea mereu pijamalelor lui – curate-curățele. Îi plăcea să se așeze pe patul lui și să-i spună o poveste înainte de culcare. Iar de Crăciun, după ce împodobeau bradul de jos, din sufragerie, și după ce atârnau crenguțele de stejar veșnic verde și de vase prin casă, și după ce gătea plăcintele cu carne, povestea ei preferata era *Omul de zăpadă,* de Raymond Briggs.

Ei bine, *într-o seară, după ce James terminase* de *ascultat povestea cu Omul* de zăpadă, bunica i-a spus *noapte bună*, l-a îmbrățișat și, ca de obicei, l-a sfătuit să nu lase puricii să îl sărute. Bertie a urcat și el și i-a sărit în pat, de noapte bună, *cum* făcea adesea, dacă reușea să se strecoare fără *să-l* vadă nimeni. Când au apărut tata și *mama,* l-au gonit pe Bertie la parter, l-au pupat pe *James de* noapte bună și *l-au* strâns amândoi *în brațe.* Mama *i-a* zis *să* fie *un băiețel cuminte și să se culce, pentru că Moș Crăciun nu-ți aduce darul pe care-l dorești cu adevărat decât dacă ești un băiețel cuminte* și *ascultător.*

Problema era că lui James inima nu-i dădea ghes nici să fie un băiețel ascultător, nici să doarmă. Era mult prea entuziasmat de Crăciun, care se-apropia pe zi ce trece – ziua următoare era Ajunul, apoi Moșul trebuia să treacă pe la el. Deja își lega echipa de reni la sanie, o umplea ochi cu cadouri și pornea de jur împrejurul lumii, prin înaltul cerului, cu renii în galop și clinchet de clopoței, ca să lase cadouri copiilor din fiecare țară de pe glob. Venea Crăciunul!

Iar dacă asta nu era suficient de emoționant, James se tot gândea la povestea pe care i-o spusese bunica. Îi plăcea atât de tare și era de fiecare dată trist când se sfârșea. Tânjea să vadă zăpadă afară și voia ca povestea *Omului zăpadă* să se întâmple aievea. Dar, ori de câte ori verifica, afară nu era pic de zăpadă. *Trebuie* să ningă, își zise el, altfel nu va exista nici om de zăpadă.

Se ridică iar și iar în șezut, ca să vadă dacă ninge. Se duse la geam și își lipi fața de sticlă ca să vadă mai bine, dorindu-și să vină zăpada. Dar nu văzu decât beznă. Într-un sfârșit,

renunță, se cocoță înapoi în pat, se întoarse pe partea pe care dormea, își vârî degetul mare în gură, cum făcea întotdeauna apoi închise ochii și se prefăcu că doarme.

Capitolul doi

James constatase adesea că dacă se prefăcea suficient și ținea ochii strâns închiși, reușea, uneori, să facă lucrurile să se întâmple de-adevăratelea. Așa că acum, pentru că de Crăciun își dorea un mountain bike cu niște roți mari și late – unul verde aprins, cum avea Paul Miliard știa că trebuie să mimeze că doarme ca un băiețel cuminte și ascultător, cum îl rugase mama.

Lui James îi plăcea de Paul Miliard. Mereu își dorise să fie prieten cu el. James nu avea un prieten foarte bun – și știa și de ce. Pentru că James se bâlbâia și pocea cuvintele. I se întâmpla mereu, ori de câte ori deschidea gura și încerca să vorbească. Așa că la scoală era mai bine să nu vorbească de**loc, dacă se** putea. Acasă era în regulă. În primul rând pentru că acasă nu se poticnea și nu se bâlbâia atât de tare și, oricum, mama și tata nu-l necăjeau niciodată în privința asta. Dacă deschidea gura la școală, precis se găsea cineva să chicotească, să-l îngâne sau să izbucnească în hohote de râs. Tăcea și se ținea deoparte. Or, așa nu-i ușor să-ți faci prieteni. Prin urmare, James își petrecea de capul lui cea mai mare a timpului. Și asta îl întrista.

Încercă să se gândească la altceva. Se concentra, în schimb, pe mountain bike-ul verde aprins, cu cauciucuri late, al lui Paul Miliard. Asta îl mai înveseli nițel și continuă să se prefacă din răsputeri că doarme ca un băiețel ascultător. Își dorea cu adevărat ca Moș Crăciun să vină și să-i aducă bicicleta aia. Și atât de bine se prefăcu, că nu trecu mult și adormi buștean.

JAMES n-o știa, dar afară, în timp ce dormea, zăpada chiar *ÎNCEPUSE* să se-aștearnă lin de tot – peste GRĂDINĂ, peste iazul rățuștelor, peste leagăn și trambulină, peste lanuri, garduri și copaci, jos, la râu, și sus, în mlaștini. Zăpada căzu întreaga noapte, iar el dormi neîntors.

În clipa în care deschise ochii, știu că ceva se schimbase, dar la început, nu-și dădu seama ce. Se ridică în șezut și privi afară, pe fereastră. Nu era nici zi și nu era nici noapte. Iar dacă se făcuse dimineață, era una cum nu mai fusese nicicând. Stelele și luna încă erau la locul lor, pe cer, deci trebuia să fie noapte, dar era lumină ca-n timpul zilei. Era *ZĂPADĂ! NINSESE!*

Tăcerea se așternuse peste casa, peste fermă, ca o pătură. Și pretutindeni, totul era alb. Acoperișul șopronului tatălui său, scaunul leagănului, grădinița de legume a mamei, tractorul tatei – pe care probabil că uitase să îl bage înăuntru – toate erau albe. Toate hambarele și câmpurile și copacii, îndepărtatele mlaștini de sub lună, totul era alb.

James încă era pe jumătate adormit și cam năuc și mai trecură câteva momente până să-și dea seama exact ce se întâmplase și alte câteva până începu să-și creadă ochilor. Arăta ca zăpada, dar nu ningea deloc. Era chiar zăpadă sau visa?

N-avea decât o cale să afle. Își trase niște haine peste pijamale – pantalonii și puloverul gros și roșu pe care i-l lăsase mama, cel pe care îl purta întotdeauna de Crăciun.

Cum nu voia să trezească pe nimeni știa că era mult prea devreme și l-ar trimite înapoi în pat dacă l-ar prinde – se strecură pe vârfuri afară din cameră și coborî scările, care păreau să scârțâie mai tare ca niciodată. Ajuns lângă ușa din spate, își puse cizmele în picioare.

Bertie voia să vină cu el. Stătea acolo în coșulețul lui, privindu-l cu capul pe-o ureche, cerșind să fie lăsat afară. Din clipă-n clipă avea să înceapă să scâncească, să schelălăie și-apoi să latre.

James s*e* lăsă pe vine:

— Foarte bine, B-bertie, șopti el. D-dar dacă vii c-cu mine, nu scoți niciun sunet, da? P-promiți?

Bertie se linse pe buze. Nu era chiar o promisiune, își zise James, dar mai mult de-atât nici n-avea să obțină de la el.

Capitolul trei

James deschise ușa și ieșiră afară, în minunatul alb străluminat de lună, în tăcerea și nemișcarea lui. Era chiar zăpadă – zăpadă adevărată, adâncă și pârâitoare, cum nici James, nici Bertie nu mai văzuseră vreodată. Bertie o zbughi să exploreze, călăuzit, ca-ntotdeauna, de mirosul lui, dând nebunește din coadă – dar, spre marea ușurare a lui James, fără să latre. Omătul părea să-l fi amuțit și pe el.

James își croi drum prin troiene, pe lângă iazul năpădit de buruieni, spre fundul curții, și deschise poarta ce dădea spre Câmpul cu Stejari de dincolo. Aici era destul de departe ca să nu fie văzut din casă. Acum putea face tot ce voia – să țopăie prin zăpadă, să se dea de-a berbeleacul pe deal, să se prostească, să sară și să facă tot felul de giumbușlucuri. Bertie făcu la fel.

James se agăță de cea mai joasă cracă a stejarului și simți cum zăpada îi cade pe ceafă și i se strecoară pe sub guler. Bătători zăpada, creând un cerc larg în jurul trunchiului și lăsând urme adânci de pași în spatele lui. Cu respirația tăiată de-atâta zbenguială, se opri să admire cercul de pași.

Și chiar atunci, pe loc, îi încolți în minte o idee strălucită. Știu instantaneu ce urma să facă și cum avea să procedeze.

Toate celelalte gânduri legate de Crăciun, cadouri, Moș Crăciun – chiar și cele despre mountain bike-ul verde aprins – dispăruseră. Nimic nu mai conta acum pentru James în afara zăpezii și a uriașului om de zăpadă pe care tocmai se hotărâse să îl construiască. Acum, chiar în clipa asta.

Începu prin a face un bulgăre de zăpadă, unul mic, dar îndesat bine în palmă, ca să fie tare de tot. Apoi se puse în genunchi și începu să-l rostogolească prin zăpadă – încetișor mai întâi – până ce deveni mai mare, apoi și mai mare, aproape cât o minge de fotbal. Și tot nu era suficient de mare, nu încă. Așa că-l tot rostogoli până când fu exact de dimensiunea pe care și-o închipuise.

Bertie sc apropie în salturi prin zăpadă, cu limba ieșita de-un cot și dând întruna din coada.

— Uite, B-bertie, strigă James. Șezi și uită-te la mine!

Bertie se lăsă în șezut și se puse să-l urmărească pe James până ce termină de făcut bulgărele uriaș de zăpadă și începu să construiască un turn de zăpadă din ce în ce mai înalt, până ce îi ajungea mult deasupra capului, hăt, sus, de abia îl mai putea atinge cu mâna.

Apoi netezi și bătători laturile până ce fură perfecte. Dar acum avea o problemă. Era prea înalt, prea sus. Bertie îl măsura de jos, cu capul pe-o ureche, de parcă i-ar fi spus: *Și-acum ce-ai de gând să faci, minte creață? Îți trebuie o scară, nu?*

Așa că James dădu fuga în șopronul tatălui său și aduse scara. Să montezi o scară în zăpadă nu e deloc ușor, pentru că se scufundă imediat ce te urci pe ea, dar James reuși. Nici să urce treptele nu-i fu ușor, mai ales cu un bulgăre uriaș în brațe, dar după vreo două poticneli, reuși să facă și asta.

Încet, cu băgare de seamă, lăsă bulgărele la locul lui și începu să-i îndese zăpadă la bază, ca să nu cadă. După ce termină, coborî și se trase în spate, ca să-și admire omul de zăpadă, care acum avea și un cap așa cum trebuie. Nu era încă gata, dar era deja genial. Cel mai mare și mai frumos om de zăpadă pe care James îl văzuse vreodată!

Bertie trebuie să fi crezut că era vreun soi de uriaș, pentru că începu dintr-odată să latre ca disperatul și nu se mai opri. Dădea ocoale omului de zăpadă, schelălăind și lătrând într-o surescitare maximă. James fugi după el, încercând să-l prindă și să-l calmeze.

Dar Bertie nu voia să se lase prins. Îi spunea acestui uriaș străin și alb exact ce credea despre el, pe cât de tare putea. Din grajduri, Ăl Mare începuse să necheze, iar Ăl Mic răgea. Rațele măcăneau pe iaz, oile behăiau în iesle și în curând porcii și vacile se se alăturară. Era un adevărat cor al animalelor. Luminile se aprinseră la fermă.

— Mersi frumos, B-bertie! zise James. Uite ce-ai pornit, i-ai sculat pe t-toți, pe m-mama, tata și b-bu-nica.

Așa că, firește, nu trecu mult până ce tata veni în goană peste câmp:

— Ce se-ntâmplă? Ce-i tămbălăul ăsta? Ce faci aici, James? întrebă el, părând de-a dreptul supărat. Apoi observă omul de zăpadă: Uau! Ce om de zăpadă minunat! Tu l-ai construit?

— Singur s-singurel, zise James mândru nevoie mare.

— Păi, e un super om de zăpadă, zise tata cu mândrie. Dar dacă mă întrebi pe mine, i-ar trebui niște ochi și-un nas și-o gură. Și o pălărie. Poți folosi pălăria mea veche, dacă vrei. E în șopron. Vino s-o luăm, îl îndemnă el și, dintr-odată, nu mai părea deloc supărat.

Îl luă de mână pe James și îl conduse înapoi prin zăpadă.

— Mama e nițeluș supărată, și bunica la fel. Toată hărmălaia și gălăgia aia din ogradă. Așa un tămbălău au făcut animalele astea că ne-au sculat pe toți. Apoi am descoperit că nu ești în pat și te-am căutat peste tot. Dar eu n-am fost chiar atât de îngrijorat. Mi-a fost de-ajuns să arunc o privire pe geam și-am știut că ești prin zăpadă. Și eu am fost băiețel mic, ca tine, odată. Dar n-am construit niciodată un om de zăpadă atât de fabulos. E gigantic. E mai înalt ca mine.

— N-o să spui n-nimănui de o-omul meu de ză-zăpadă, nu, tati? Nu până nu e gata. Vreau să fie o s-surpriză.

Capitolul patru

Tata n-a suflat o vorbă. La micul dejun doar a schițat câteva zâmbete tainice peste masă și i-a făcut de câteva ori cu ochiul lui James. Băiatul nu mai înfulecase în viața lui atât de repede. Nu scoase niciun cuvânt – era prea ocupat să mănânce și, în timp ce mânca, se gândea de ce mai avea nevoie ca să termine omul de zăpadă.

Își îndesă cerealele în gură, sorbi dintr-o înghițitură laptele, înfulecă repede pâinea prăjită, strecurându-i cojile, pe sub masă, lui Bertie, pentru ca atunci când bunica venea în vizită, îl obliga să mănânce și coaja de la pâine, ceea ce nu-i plăcea deloc. În plus, dându-i-le lui Bertie, termină chiar mai repede.

— Gata! anunță el și-o zbughi afară.

— Nu uita să te-mbraci bine, zise bunica. Să-ți iei fularul verde, cel frumos – cel pe care l-am croșetat pentru tine – și mănușile îmblănite. Și pune-ți și șosete groase în cizmele alea.

— Și nu uita să iei pălăria mea cea veche. E în hambar, strigă și tata după el. O să-ți țină de cald afară.

James știa foarte bine despre cine vorbea tata și pentru cine era, de fapt, pălăria, dar nimeni altcineva nu știa. Îi plăcea la nebunie să împărtășească secrete cu tatăl lui. Era bucuros că tata îi reamintise de pălăria cea veche. El uitase cu totul de ea. Își puse fularul verde, dar nu se mai obosi și cu altceva.

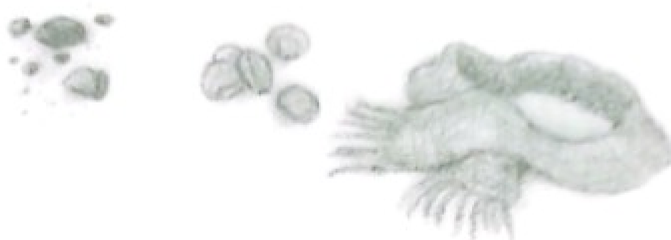
Pe drum spre ieșire, James dădu o raită prin cămară și găsi tot ce considera că avea nevoie pentru omul lui de zăpadă: o mandarină, câteva mere și niște verze din alea oribile de Bruxelles, care nu-i plăceau decât bunicii. Apoi luă și vreo câteva bucăți de cărbune din șopronul de lemne, care erau numai bune pentru ce-avea el în minte.

Așadar, cu buzunarele pline de legume, fructe și cărbuni, James traversă curtea cu pași mari, luă pălăria veche a tatei din hambar și ieși în câmp. Bertie o zbughise înainte și deja dădea târcoale uriașului om de zăpadă, mârâind.

— E în regulă, B-bertie, îl calmă James. N-o să-ți facă niciun rău. Știu că acum arată d-destul de c-ciudat. Dar o să vezi tu. O să-l fac să fie cel m-mai v-vesel și m-mai prietenos om de zăpadă din lume. Privește!

Așa că Bertie se așeză și-l urmări pe James urcându-se până în vârful scării. Trebuia s-o facă, pentru că altfel nu ajungea. Deși scara se clătină un pic, James continuă netulburat. Scoase pălăria tatei și-o puse pe capul omului de zăpadă. Se potrivea perfect.

Adăugă două mere micuțe pe post de urechi. Aveau exact forma potrivită – de ureche. James le înfipse destul de adânc, ca să nu cadă, apoi trase pălăria mult în jos, peste ochi, cum o purta tatăl lui, ca să nu se mai vadă urechile. Așa avea să-i fie si lui cald:

— Cu urechile astea, B-bertie, omul de zăpadă o s-să înțeleagă tot ce spunem. O să vezi tu, îl anunță James.

Deja de-abia dacă-și mai simțea degetele sau picioarele, dar nu-i păsa. Încă mai avea atâtea de făcut.

— N-nasul, îi zise el lui Bertie, scoțând mandarina din buzunarul hainei și arătându-i-o. Trebuie să f-fie portocaliu, p-pentru că p-portocaliul e culoarea mea preferată.

Îl înfipse cât de adânc putu. Acum, omul de zăpadă avea propriul lui nas portocaliu aprins, care îi venea de minune.

— Gata. N-o să cadă, nu? Și uite ce frumos e. O să p-poată mirosi cu el, n-nu-i așa? Nu poți t-trăi f-fără nas, nu, B-bertie?

Bertie scutură din coadă prin zăpadă, căscă și se linse pe buze, ceea ce făcea adesea când era de acord cu ceva.

— A-acum, trebuie s-să aibă ochi, ca s-să ne poată vedea, zise James, scoțând două bucăți de cărbune din buzunar. U-uite, B-bertie, o să aibă ochii negri, niște ochi n-negri zâmbitori. O să fie v-vesel cu ochii ăștia, nu?

Dar fața omului de zăpadă nu părea deloc veselă.

— Poate c-că-i e frig, zise James. Nu poți f-fi vesel când ți-e f-frig, nu, B-bertie? Nu prea are n-ni-mic pe el, nu?

Ceea ce-i dădu o altă idee genială. Își scoase fularul verde – cel pe care i-l croșetase bunica – și-l înfășură la gâtul omului de zăpadă. Parcă arăta ceva mai puțin înfrigurat, dar tot nu părea prea bucuros.

James coborî de pe scară, se trase înapoi și privi în sus, către omul lui de zăpadă. Bertie făcu și el la fel. Pălăria veche a tatei îi ținea de cald la cap, iar fularul îi venea foarte bine. Părea chiar elegant, fluturând așa, în vânt. Dar James își dădea acum seama că un fular, de unul singur, nu prea avea cum să-l ferească de frig.

— Îi t-trebuie o haină, B-bertie, exclamă el. Dar e m-mult prea mare pentru hainele pe c-care le-avem noi acasă – chiar și pentru ale tatei. Vreau să z-zic, nu cunoaștem n-niciun uriaș, nu? Dar p-poate, p-poate, dacă-i fac o h-haină imaginară, care să arate ca una adevărată și s-o simtă ca pe una adevărată, p-poate că atunci i-ar ține chiar și de cald și l-ar face fericit. C-ce crezi, B-bertie?

Bertie își lăsă capul pe-o ureche, de parc-ar fi spus – și vorbea cât se poate de bine din priviri: Cred că o haină e exact ce-i trebuie omului de zăpadă, dar trebuie să aibă nasturi, ca s-o poată încheia. Mulți nasturi. Încă mai ai verzele alea îngrozitoare de Bruxelles ale bunicii în buzunar, nu? Ar fi numai bune pe post de nasturi. Cu siguranță mult mai bune decât să le mănânci.

— Ești un câine g-genial, B-bertie! exclamă James, ghemuindu-se ca să-l îmbrățișeze. Și cât ai bate din palme, fu din nou pe scară. Scoase verzele din buzunar și, începând de la gâtul omului de zăpadă, coborî pas cu pas, făcându-i nasture din varză de Bruxelles după nasture din varză de Bruxelles, până ce nu-i mai rămase niciuna. La sfârșit, haina omului de zăpadă avea, cu totul, cinci nasturi de sus până jos, toți verzi ca niște verze de Bruxelles.

Capitolul cinci

Dar chiar și cu haina lui cea nouă, încheiată până sus, omul de zăpadă tot nu părea fericit. În clipa aia, îl auzi pe tatăl lui cântând din grajdul unde mulgea vacile. Și-atunci își aminti un cântec pe care i-l cânta mama – și mamei și tatei le plăcea să îl cânte – ori de câte ori se simțea trist și nefericit, cum se întâmpla adesea dimineața, când pleca la școală. Îl lua în brațe, îi ștergea lacrimile și-i cânta cântecul despre cum trebuie să zâmbești la rândul tău când lumea îți zâmbește. Îi plăcea când ea îi cânta cântecul ăsta. Întotdeauna îl înveselea – măcar pentru o vreme.

— Asta e, B-bertie! strigă el, cocoțându-se iarăși pe scară. Are nevoie de un zâmbet – omul de zăpadă are nevoie de un zâmbet, pentru că un zâmbet nu te înveselește doar pe tine, ci întreaga lume.

„Un zâmbet va fi destul de ușor de făcut”, își zise el. Și desenă cu degetul un zâmbet dintr-o parte într-alta a chipului omului de zăpadă – un zâmbet ca o curbă uriașă; un zâmbet vesel!

Lui Bertie îi plăcea ce vedea, căci lătra – nu sălbatic, ci vesel, dând nebunește din coadă. Apoi începu să alerge în cerc

după propria-i coadă, ceea ce nu făcea decât atunci când era deosebit de vesel.

James coborî de pe scară, se trase un pas în spate și-și privi din nou omul de zăpadă. De data asta, îi plăcu ceea ce văzu. Cu zâmbetul ăla pe chip, omul de zăpadă era în sfârșit fericit. Așa că James zâmbi la rândul lui, începând să fredoneze cântecelul mamei.

Stând acolo și măsurându-l din priviri, James decise că își iubea omul de zăpadă fericit mai mult decât orice altceva – chiar și mai mult decât pe Bertie (ceea ce n-avea de gând să-i spună) și mult mai mult decât ar fi putut iubi un mountain bike verde aprins cu niște cauciucuri mari și late (pe care tot spera că o să-l primească de Crăciun).

Erau atâtea de făcut în ziua aia – mereu erau, în Ajunul Crăciunului. James îi tot ruga pe mama, pe tata și pe bunica să iasă și să vadă ce surpriză le-a pregătit. Acum, că era gata, își dorea să le arate tuturor omul lui de zăpadă. Dar toți erau mult prea ocupați.

Bunica era ocupată să pregătească umplutura de castane pentru curcan și mai trebuia să termine și varza de Bruxelles, așa că nu putea ieși să-l vadă.

Mama le dădea fân oilor, grăunțe găinilor, le aduna ouăle de prin cuibare și îi ducea pe Ăl Mare și Ăl Mic la locul lor, pe izlaz. Așa că nu putea ieși să-l vadă.

Iar tata avea grijă de vaci, de viței și de porci și îi spuse că îl văzuse deja, dar că va veni cât de curând. Însă nici el nu apăru.

Așa se face că, în după-amiaza aia, simțindu-se puțin amărât, James îl luă cu el pe Bertie în Câmpul cu Stejari, unde îl aștepta omul lui de zăpadă. James îi dădu binețe și-i explică de ce ai lui nu puteau veni încă să-l cunoască – vor veni mai târziu, spuse, când nu erau atât de ocupați.

În timp ce vorbea cu el, bătători din nou zăpada în locurile din care mai căzuse și încercă să pună la loc nasturii din verze de Bruxelles care picaseră – deși doar trei dintre ei mai voiau acum să stea. Dar James spera că vor fi de-ajuns ca să-i țină haina închisă.

Apoi își dădu drumul pe panta dealului în fund, ca să-i arate omului său de zăpadă cât de repede se ducea la vale. Ceea ce-l înveseli imediat și părea să-i **placă și** omului de zăpadă. Lui James i se păru chiar că l-a auzit râzând o dată **–**

un hohot răsunător, profund și vesel, cum nu mai era altul.

James simțea nevoia să stea de vorbă cu omul lui de zăpadă – căci voia să îl cunoască mai bine. Făcu un alt bulgăre mare de zăpadă, îl netezi în partea de sus și îl puse chiar în fața lui. Stând acolo pe scaunul lui de zăpadă, James îi povesti omului de zăpadă totul despre el – ei bine, nu chiar totul, doar lucrurile interesante, cum ar fi care erau cele mai bune jucării ale lui sau despre Paul Miliard, care ar fi vrut să fie cel mai bun prieten al lui, și despre bicicleta verde și cum și-ar fi dorit mult, mult de tot să nu se mai bâlbâie și să nu se mai poticnească atunci când vorbea, pentru că toată lumea râdea de el la școală.

Apoi îi spuse că felul lui preferat de mâncare era gemul de zmeură și că ura varza de Bruxelles.

Omul de zăpadă zâmbea și-l asculta destul de mulțumit. Ceea ce îl mai binedispuse nițel pe James. Mai era ceva care îi ridica moralul, deși nu-și dădea seama exact care era acel lucru. Și totuși, încă mai era un pic trist că toată lumea era prea ocupată ca să vină să îi admire omul de zăpadă.

Capitolul șase

Tocmai îi mărturisea omului de zăpadă cât de mult își dorea, de Crăciun, un mountain bike verde ca al lui Paul Miliard, când, din spatele lui, auzi scârțâitul unor pași prin zăpadă. Când se-ntoarse, toți erau acolo – mama, tata si bunica.

— Am venit să vedem ce surpriză ne-ai pregătit, zise tata.

— Uau, uau, uau! exclamă mama, privind admirativ în sus, la omul de zăpadă. Uimitor! Și cel mai frumos lucru la el e zâmbetul.

— E nemaipomenit, James, zise și bunica, întinzând mâna să atingă omul de zăpadă. E atât de minunat, de parc-ar fi un om adevărat – care trăiește și respiră. Îmi plac la nebunie și cei trei nasturi grozavi pe care îi are la haină. Știi, chiar m-am gândit că-mi lipsesc niscaiva verze de Bruxelles! Și totuși, în zile friguroase ca asta, trebuie să fii bine încheiat la haină, chiar dacă ești un om de zăpadă.

James țopăi prin zăpadă tot drumul până acasă. Era vesel nevoie mare că tuturor le plăcuse omul lui de zăpadă la fel de tare ca și lui. Mai și căzu de vreo câteva ori, căci nu e ușor să mergi în pas săltat prin zăpadă, ceea ce stârni râsetele tuturor. Iar Bertie li se alătură, lătrând din toți rărunchii și fugărindu-și iarăși coada. Ceea ce le dădu alt prilej de râs.

Iar râsetele lor umplură toate câmpurile din preajmă. Ăl Mare și Ăl Mic începură să necheze și să ragă din locul lor și, cât ai bate din palme, toate animalele li se alăturară în cor. Întreaga fermă duduia de râs. Iar James era convins că-l auzea râzând și pe omul lui de zăpadă – un hohot răsunător, profund și vesel, cum nu mai era altul.

James ar fi vrut să stea toată după-amiaza în Câmpul cu Stejari, cu omul lui de zăpadă, dar nu l-au lăsat.

— Ai stat afară toată dimineața, zise mama.

— E ger acolo, zise și bunica. O să răcești. Mai bine stai în casă, la căldură, și-o ajuți pe bunica. Sunt destule de făcut. Ai putea începe aducând lemnele, ca să facem focul.

— Nu-ți face tu griji, interveni și tata, care deja râdea – cu el îți dădeai seama imediat când avea să urmeze o glumă – omul tău de zăpadă e foarte bine acolo unde e. căci nu contează dacă unui om de zăpadă i se face frig, nu-i așa?

Dar el i-a tot sâcâit și i-a bătut la cap, până când n-au mai avut ce face și l-au lăsat, într-un sfârșit, să mai iasă odată, chiar înainte de apus, ca să-i ureze noapte bună omului său de zăpadă, care părea de-a dreptul stingher, stând acolo singur singurel.

— Somn ușor, Omule de zăpadă, zise James, privind în sus la el. Eu o să te visez, iar tu poți să mă visezi pe mine și-așa n-o să te mai simți singur, da? Mâine e Crăciunul. Moș Crăciun s-ar putea să-mi aducă bicicleta mea verde aprins. Bine, dacă sunt un băiețel ascultător, cum zice mama. Și-atunci am putea să mergem împreuna la plimbare pe ea, nu? Trebuie să plec. Nu vreau să plec, dar trebuie să-mi beau ceaiul și i-am promis mamei că mă întorc înainte să termine de numărat până la cinci sute.

Apoi James se întoarse în casă, prin zăpadă, simțindu-se mai voios ca niciodată.

În seara aia, era rândul mamei să-i citească o poveste. James îi zise că voia *Omul de zăpadă*, dar mama protestă, spunându-i că mereu o voia pe-asta și, în orice caz, acum avea un om de zăpadă doar al lui, care era mult mai bun decât unul dintr-o poveste. Și oricum, voia să-i citească povestea ei preferată de Crăciun, care era *Noaptea de Ajun*. Era destul de bună, dar nu atât de bună ca *Omul de zăpadă*. Dar nu-i spuse mamei asta.

După aceea, tata și bunica urcară și ei să-i ureze noapte bună și îl mai îmbrățișară de câteva ori. Ca de obicei, bunica îi ură să nu lase puricii să îl sărute, iar tata îl rugă să nu încerce să stea treaz ca să-l prindă pe Moș Crăciun furișându-se în cameră cu brațul de cadouri pe care trebuia să i le strecoare în șoseta gata pregătită.

Tata întinse șoseta la piciorul patului lui James.

— Acum e goală, zise el, dar tu culcă-te ca un băiețel cuminte, iar când te vei **trezi,** va fi plină de cadouri. O să vezi

tu.

Apoi plecară cu toții și rămase singur. La școală ura să fie de unul singur. Acum era singur în dormitor, dar nu-l deranja. Cumva, acasă nu se simțea niciodată singur, nu în aceeași măsură. Gândurile îi zburară la omul lui de zăpadă, rămas stingher în câmpul lui. Bufnița buhăi. U-kui, u-hui, uu-htii. „Nu fac deloc bu-hu-huu“, își zise James. „Și bufnița asta e singură. Și se poticnește și se bâlbâie ca și mine. Poate că de-asta îmi și plac bufnițele.”

Dar apoi își zise: „Niciunul dintre noi nu e singur cu adevărat. Uneori, ni se pare că suntem, dar știu că bufnița e acolo, afară, și omul de zăpadă e și el acolo. Iar de jos, de la parter, se aud voci. Așa că nu sunt oricum singur, chiar deloc.”

Lui James îi plăcea să gândească. Cel mai mult pe lumea asta iubea să gândească și să viseze.

Capitolul șapte

La parter, pendula din antreu număra ceasurile, iar James era tot de veghe la fiecare bătaie. Îi auzi pe toți venind la etaj, la culcare, în scârțâit de pași – mama și tata împreună, apoi și bunica. Iar bufnița continua să țipe și pendula să anunțe ceasurile. James nu se gândea la venirea lui Moș Crăciun, căci nu se putea gândi decât la omul lui de zăpadă și avea strania senzație ca și omul lui de zăpadă se gândește la el.

Se ridică din pat și se duse la fereastră. Era o **noapte** luminoasă, o noapte albă. La lumina stelelor și-a lunii putea desluși marele copac din mijlocul Câmpului cu Stejari. Auzi bufnița țipând. Și i se păru că putea distinge capul omului său de zăpadă, cu pălăria veche a tatei în vârf.

— N-noapte bună, Omule de zăpadă, șopti el. Ne vedem dimineață.

Se întoarse în pat și se ghemui sub plapumă. Dar gândurile tot către omul lui de zăpadă îi zburau. Afară, bufnița mai eliberă un țipăt. La parter, pendula bătu și ea din nou. „Dimineața o să vină mai repede dacă adorm”, își zise el. „Și-o să se facă ziua de Crăciun, și-o să mă trezesc, și Moș Crăciun îmi va fi umplut deja șoseta, și-mi va fi adus mountain bike-ul

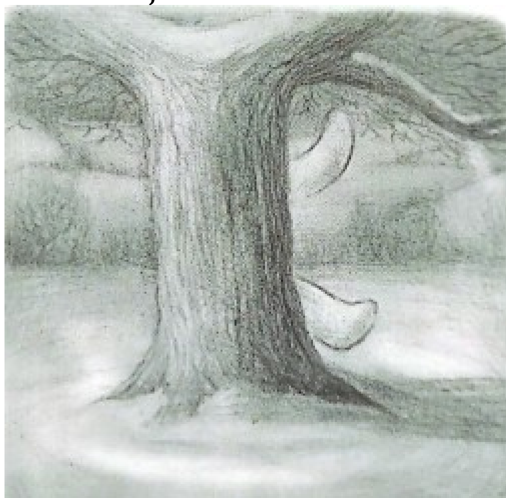
verde aprins cu cauciucuri late. Și cel mai bine și mai bine, o să pot ieși afară, ca să stau iar cu omul meu de zăpadă. Bunica avea dreptate. E fabulos, e minunat." James închise ochii și se prefăcu că doarme. Se prefăcu din răsputeri – atât de bine, încât nu trecu mult și se cufundă cu totul în lumea viselor.

Când sc trezi era încă miezul nopții. Se ridica în șezut și privi afară, pe geam. Văzu stejarul cel mare de pe câmp și văzu și omul de zăpadă – mă rog, îi văzu vârful creștetului. Și atunci, ei bine, și atunci – și nici lui James nu-i veni să creadă la început, așa cum nu veți crede nici voi – omul de zăpadă îi făcea semn cu mâna, da, îi făcea cu mâna! James se frecă la ochi si se uită din nou într-acolo. Era adevărat. Omul de zăpadă îi făcea cu mâna, îl chema. Voia ca James să vină la el.

James țâșni din pat și, în doi timpi și trei mișcări, avea halatul pe el și papucii în picioare. Îndată, trecu în vârful picioarelor pe lângă dormitorul bunicii și în jos, pe treptele scârțâitoare, apoi mai departe, către ușa de la intrare. Și tot pe vârfuri, ca să nu-l trezească pe Bertie, deschise ușa și-o zbughi prin zăpadă – în papuci. Nici măcar nu se oprise ca să-și pună cizmele!

Țâșni pe poartă direct în Câmpul cu Stejari ***și*** iată marele arbore, cu toate ramurile și crengutele acoperite de nea. Dar unde era omul de zăpada? Nicăieri. Dispăruse.

Atunci, din spatele trunchiului copacului flutură o mână, apoi un picior, iar Ia sfârșit se iți un cap – capul omului de zăpadă, cu zâmbetul până la urechi și purtând în continuare vechea pălărie a tatei. Acum omul de zăpadă mergea, străbătea câmpul în direcția lui! Iar acum îi strângea mâna.

— Toată noaptea am stat aici și m-am gândit, zise omul de zăpadă, cu vocea lui răsunătoare, profundă si voioasă. M-am întrebat cum o fi la tine în casă. Eu n-am mai intrat în nicio

casă până acum.

— Păi și de ce nu intri, Omule de Zăpadă? întrebă James. Te duc eu și-ți arăt. Dar ești atât de mare că nu-s convins c-o să încapi pe ușă. Și oricum, nu trebuie să facem niciun zgomot, că îi trezim pe toți, iar bunicii nu-i place deloc să fie trezită noaptea. Devine morocănoasă de-a dreptul.

Omul de zăpadă îl apucă de mână și-o luară la sănătoasa peste troienele înghețate, prin grădină, pe lângă leagăn și trambulină, înspre casă, petrecuți de la înălțime de zborul tainic al bufniței. Omul de zăpadă fu nevoit să-și sugă tare burta ca să se strecoare pe ușă, dar, cu chiu cu vai, reuși.

James îl duse mai întâi în salon. Bertie dormea tun pe canapea, unde n-ar fi trebuit să se afle. Ultimul lucru pe care James și l-ar fi dorit era să se trezească Bertie. Așa că-și duse un deget la buze, iar omul de zăpadă făcu și el la fel. Se înțelegeau perfect.

Și cât îi mai plăcu omului de zăpadă pomul de Crăciun – cu toată găteala lui de beteală sclipitoare și în special steaua argintie din vârf și micul Moș Crăciun de la poale, cel pe care bunica îl iubea atât de tare, pentru că îl avusese an de an sub pom de când era mică.

Omul de zăpadă încercă să stea și el jos. Încerca scaunul bunicii. Prea mic. Pe cel al mamei. Prea mic. Singurul suficient de mare era fotoliul de lângă șemineu, unde tata stătea să-și scoată șosetele mișcând jucăuș din degetele mari de la picioare – ceea ce bunicii nu-i plăcea deloc. Omul de zăpadă se lăsă pe spetează, exact ca tata, dar nu-și scoase șosetele și nici nu-și mișcă degetele, pentru că n-avea nici șosete de scos și nici degete mari de mișcat.

Brusc, însă, omul de zăpadă nu mai părea atât de vesel. Sări în sus, trăgându-se repede din fața focului. James își dădu imediat seama ce-l supăra. Căldura focului! Era prea puternică pentru un om de zăpadă. Îl încălzea, ceea ce nu-i plăcea câtuși de puțin. Lui îi plăcea frigul. Avea ***nevoie*** de el.

Așa că James îl duse în bucătărie și deschise capacul lăzii frigorifice, era aproape la fel de mare ca omul lui de zăpadă.

— Întinde-te aici un pic, îl îndemnă James. O să-ți fie mult mai răcoare, mai bine.

Omul de zăpadă se întinse fericit pe patul înghețat alcătuit din pungi de mazăre congelată, de fasole congelată, de mere, coacăze și agrișe congelate – tot ceea ce culesese mama din grădină pe timpul verii.

Capitolul opt

Odată ce se simți iar suficient de răcorit, omul de zăpadă se cățără afară din lada frigorifică, gata să exploreze și restul casei. James îl duse, în scârțâit de pași, la etaj, unde îi arătă toate jucăriile din dormitorul său. Se așezară jos și se jucară cu trenulețul lui James, iar băiatul îi prezentă toate animăluțele lui de pluș. Cel mai mult, omului de zăpadă îi plăcu ursul său polar.

Se furișară chiar Și în dormitorul bunicii. Din fericire, dormea dusă, și chiar sforăia destul de tare cum mai făcea ea uneori. Pe noptieră avea o fotografie de-a lui James, pe care omul de zăpadă îl recunoscu imediat.

În baie, James îi arătă cum se spăla el pe dinți. Omul de zăpadă vru să miroasă toate sticluțele de pe raft – șamponul, săpunul special, cu lavandă, al bunicii, pe care nu lăsa pe nimeni altcineva să-l folosească, și pudra de talc. James îi arătă cum să scuture tubul ca să iasă praful. Ceea ce n-ar fi trebuit să facă, pentru că omul de zăpadă o luă razna, începând să împrăștie cu pudră de talc pe el, prin baie, pe James, peste tot!

După asta, James îl scoase din casă cât de repede putu, înainte să se mai întâmple vreun dezastru. Toată casa mirosea acum a pudră de talc!

O zbughiră în grădină, unde o singură privire aruncată leagănului îi fu de ajuns omului de zăpadă ca să declare că vrea să se dea în el. Doar că era prea mare, așa că se mulțumi să îl împingă pe James. Sus și tot mai sus – până ce lui James i se păru că își ia zborul.

Brusc, omul de zăpadă nu-l mai împingea. Gonea către trambulină. După un singur salt, păru extaziat de ea. James se grăbi și el să i se alăture și începură să sară ținându-se de mâini. Și săriră și tot săriră și lui James i se păru că nu mai sărise atât de sus în viața lui. Și nici nu se distrase vreodată mai tare ca acum. Până la urmă, fură nevoiți să se oprească pentru că râdeau mult prea tare.

Poate că râsul lor fu cel care îi trezise pe Ăl Mare și Ăl Mic, care începuseră din nou să necheze și să ragă în grajdurile lor. Omul de zăpadă vru să afle ce putea scoate acele zgomote, așa că-l apucă pe James de mână și-o luară la goană înspre grajduri.

Ăl Marc și Ăl Mic fură încântați **nevoie mare să îi vadă.** Nimeni nu venea de obicei să-i viziteze în toiul nopții! Deși li se păru oarecum ciudat când fură conduși de căpăstru afară, în câmpul troienit, și chiar și mai ciudat, când James se cățăra în spinarea lui Ăl Mic, iar omul de zăpadă în cea a lui Ăl Mare. Dar nu se supărară câtuși de puțin. Nopțile în grajd puteau fi lungi și plicticoase. Și-o porniră la trap, apoi la galop prin zăpadă, iar James nu mai era în stare de altceva decât să se țină tare în șa. De sus, din stejarul cel bătrân, bufnița urmărea totul, prea înmărmurită ca să mai fie în stare să buhăie. Omul de zăpadă călărea de parcă asta ar fi făcut toată viața. Ăl Mare și Ăl Mic nu mai galopaseră niciodată atât de repede și nici nu se mai distraseră vreodată atât de bine. Dar în curând fură epuizați de-a dreptul și, până îi duseră înapoi în grajdul lor, așa erau și James și omul de zăpadă.

Atunci zări omul de zăpadă tractorul tatei, căruia începu să-i dea târcoale, chicotind întruna, cu un zâmbet mare lăbărțându-i-se pe chip. Mătură cu palma zăpada de pe scaun și se urcă pe el:

— Ei bine? zise cu o sclipire în ochi. Cum merge asta? Vii sau nu?

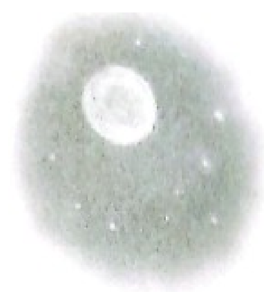
James n-avea de gând să rateze așa ceva. Se cocoță și el în poala omului de zăpadă, exact ca în poala tatei. Îi arătă unde era cheia – pe care tata o lăsa mereu în contact. Îi arătă care erau vitezele, cum se folosea volanul și unde era pedala de accelerație.

Asta-i tot ce-i trebui omului de zăpadă. Întoarse cheia și

motorul porni. Cu scrâșnet de metal și-o mică presiune pe pedala de viteză, tractorul se puse în mișcare – la început încet, smucit, dar în curând vuiau prin Câmpul cu Stejari, bâțâindu-se din toate încheieturile, dând rotocoale largi în jurul copacului cel mare. De sus, de pe creanga ei, bufnita amețise tot urmărindu-i cu privirea, rotindu-și capul iar și iar.

Își dădură drumul pe deal și-o luară de-a lungul râului. Speriară căprioarele din pădure, sculară castorii și vulpile și-apoi hurducăiră iar în sus pe deal, înapoi în Câmpul cu Stejari. Omul de zăpadă conducea tractorul ca un fermier adevărat, de parc-ar fi făcut-o toată viața. Timp în care tot chicotea, râdea pe înfundate sau din toată inima. Totul îi plăcea la nebunie. La fel și lui James, care voia ca plimbarea lor să nu se mai sfârșească niciodată!

Capitolul 9

După aceea, pe drum spre casă, James crezu că distracția și jocurile se terminaseră. Dar nici că s-ar fi putut înșela mai tare.

Omul de zăpadă îl apucă de mână:

— M-am simțit atât de bine, James, zise el. Casa asta a ta e plină de surprize plăcute. Nu ți-ar plăcea să o vezi și tu pe-a *mea*? Eu n-am o fermă, dar am o mică surpriză pentru tine.

În clipa aia, omul de zăpadă începu să alerge mai încet la început, dar apoi din ce în ce mai repede și mai repede. El avea picioare lungi, iar James avea picioare scurte, așa că, cu fiecare pas, lui James îi venea din ce în ce mai greu să se țină după el.

Dar, dintr-odată, nu mai trebui să alerge pentru că nu mai putea – picioarele nu-i mai atingeau pământul! Alergau atât de repede, încât își luaseră zborul. Picioarele lui alergau prin aer! Zburau! Omul de zăpadă îl ținea pe după umeri și zburau!

James privi în jos. Iată-i casa, pe al cărei coș ieșea un fuior de fum, iată și ferma, iată hambarele, leagănul, uite și șopronul tatei, și trambulina. Dar toate se făceau din ce în ce mai mici.

Zburară din ce în ce mai sus, peste câmpuri și peste păduri, peste râu și peste mlaștină. Deasupra lunii și a stelelor, dedesubtul lor desfășurându-se o lume cu totul și cu totul albă.

Privind în jur, James constată că nu mai erau singuri! În spatele lor, veneau în zbor alți oameni de zăpadă – cu zecile, cu sutele! Far niciunul dintre ei n-avea un băiețel alături. El era singurul, ceea ce-i placu. Nu se simțise nicicând mai special.

James privi în față.

— Unde mergem? strigă el.

Dar omul de zăpadă hohoti, cu râsul lui profund și vesel,

ceea ce-l calmă. Se simțea mult prea bine ca să mai fie îngrijorat. La orizont, în față, cerul se aprinse. Din zbor se vedeau scânteind luminile unui mare oraș, cu ziduri înalte, șosele late, străbătut de un râu întunecat, peste ale cărui poduri mașinile treceau dintr-o parte într-alta.

James privi în sus. Cât vedea cu ochii, bolta era plină de stele. Iubea stelele, și tatăl lui le iubea – știa și cum se numeau unele dintre ele, ca și James de altfel. Dar nu mai fusese niciodată atât de **aproape** de ele. Acolo sus **erau** Carul Mare sau Plugul, iar Calea Lactee era pretutindeni.

Când coborî din nou privirea, strălucirea orașului dispăruse. Nu mai era nicio lumină, nicio casă, câmp sau alb înzăpezit, doar o întunecime care scânteia în lumina lunii, o întunecime pe care James o știa a fi cea a mării.

Și coborâră, din ce în ce mai jos, în zbor, peste valuri mici și talazuri uriașe, apoi peste mici plauri înghețați și aisberguri cât munții.

Omul de zăpadă îi făcu semn în față:

— Uite, James, zise el. Acasă. Casa mea.

Era un ținut făcut în întregime din zăpadă. Dedesubtul lor acum nu mai era niciun copac și niciun câmp, nu tu râuri sau case, nu lumini strălucitoare sau mașini sau clădiri luminate, doar zăpada. Și totul era atât de pustiu, atât de frumos, atât de tăcut. Zburară sus, deasupra unor munți înalți, apoi jos, de-a lungul unor văi troienite, omul de zăpadă continuând să-l țină pe James strâns, pe după umeri.

— Aproape-am ajuns, anunță omul de zăpadă. Dar mi-e teamă că nu-s prea bun la aterizări, dragă James. Asta n-am deprins-o niciodată. Dar nu-ți face griji. Zăpadă e destulă acolo jos, și-i adâncă și pufoasă. O să aterizăm frumușel și lin, o să vezi tu.

Dar, în timp ce se-apropiau de pământ, lui James i se păru că zborul lor, în loc să devină mai molcom, se iuțea din ce în ce. Și, în ciuda celor spuse de omul de zăpadă, începu să se îngrijoreze nițel, apoi din ce în ce mai tare. Și totuși, când în sfârșit atinseră pământul, chiar dacă se tot tăvăliră și rostogoliră și alunecară prin zăpadă destul de multă vreme, ajunseră teferi și nevătămați pentru că, așa cum îi spusese omul de zăpadă, neaua era mai pufoasă decât cea groasă plapumă.

Iar omul de zăpadă era acolo să-l ajute pe James să se ridice în picioare.

— Am ajuns, James, anunță el. Țara Oamenilor de zăpadă. Casa noastră. Aici ne întoarcem și de-aici venim cu toții. Nu putem sta prea mult în lumea voastră. Trebuie să trăim acolo unde-i frig. Și nu suntem singurii. Ia uită-te acolo sus!

Capitolul zece

James privi în sus și văzu că pe tot cuprinsul văii aterizau oameni de zăpadă. La fel ca omul lui, majoritatea nu se pricepeau foarte bine la asta. Săltau și țopăiau și se rostogoleau și se dădeau de-a berbeleacul prin zăpadă. Dar până la urmă, toți se ajutau unul pe altul să se ridice, se salutau și râdeau cu voce tare, veseli cu toții, din câte vedea James, să se afle acasă.

— Sper că ți-a plăcut zborul, zise omul de zăpadă, apucându-l din nou pe James de mână. Acum, hai cu mine. Trebuie să cunoști pe cineva foarte special.

Începură să-și croiască drum prin nea și ceilalți oameni de zăpadă li se alăturară, toți vrând să-l salute pe James, să-l întâmpine în mijlocul lor. Trebui să dea de multe ori binețe, dar nu fu nicio supărare, pentru că toți erau atât de prietenoși.

Iar omul lui de zăpadă părea mândru nevoie mare să-l prezinte tuturor drept „bunul meu prieten James“. Ceea ce lui James îi plăcea la nebunie, căci erau niște cuvinte care îl ungeau pe suflet. Și nu-i strica deloc, dat fiind că acum, cam asta era singura parte din el care mai simțea vreun pic de căldură.

Pătrunseră din ce în ce mai adânc în vale, până ce dădură peste o uriașă peșteră de gheață și omăt în care îi așteptau alte sute de oameni de zăpadă. Peștera răsuna de sporovăieli voioase, hohote groase și, de undeva, venea o melodie. Se cânta și se dansa. Era o petrecere! O petrecere a oamenilor de zăpadă.

Dar când intrară și fură observați, muzica se opri. Dansurile și cântecele încetară, iar oamenii de zăpadă îi zâmbeau toți lui James, făcându-i loc să treacă și aplaudându-l.

Omul lui de zăpadă îl strânse de mână.

— Familia mea, James. Toți te plac, zise el. știam c-așa o să fie.

— Ai o familie foarte, foarte, foarte, foarte mare Omule de Zăpadă, zise James, oarecum neliniștit în privința atenției, orișicât de binevoitoare, care i se acorda.

Fiecare dintre oamenii de zăpadă, remarcă el, era altfel îmbrăcat. Niciunul nu avea o pălărie ca cea veche a tatei. Și niciunul, din câte își putea da seama, nu avea trei nasturi din varză de Bruxelles la haină. Erau câțiva cu nasuri din mandarine, dar cei mai mulți aveau nasuri din morcovi, care nu arătau nici pe departe la fel de bine. Niciunul dintre ei, își zise James, nu avea un fular atât de frumos și colorat ca fularul verde al omului său de zăpadă, cel croșetat de bunica.

James avea o mie de întrebări, dar una îl rodea mai tare decât toate celelalte.

— Omule de zăpadă, zise el, cine e acest cineva special pe care zici că vrei să mi-l prezinți?

— E chiar acolo, răspunse omul de zăpadă. Uite!

Și chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, prin mulțimea de oameni de zăpadă își croi drum o ființă mult mai mică, mai roșie si mai dolofană decât oricare dintre ei, care avea cea mai albă și mai lungă barbă pe care-o văzuse James vreodată. Arăta exact ca micul Moș Crăciun al bunicii pe care-l aveau an de an sub brad – doar că mai mare; mult, mult mai mare. Și acest Moș Crăciun mergea pe două picioare și vorbea.

— Bine-ai venit la Polul Nord. Bine-ai venit în lumea noastră, James, zise el, apropiindu-se, pe chip având un zâmbet la fel de larg ca cel al oamenilor de zăpadă.

Moș Crăciun? Chiar vorbea Moș Crăciun cu el? Chiar era viu și respira? Îi strângea mâna? Toate astea se întâmplau aievea?

— Bună, tu! zise Moșul. Aveam de gând să trec pe la tine în seara asta. Iar acum, ca să vezi, ai trecut *tu* pe la *mine.* Tu ești James, nu-i așa? Și locuiești la o fermă, împreună cu tatăl și mama ta, iar bunica vine în vizită de Crăciun, nu-i așa? Adresa – lasă-mă să-mi amintesc... Aa, da: Ferma Paradis, Iddesleigh, EX19 8SN, iar asta-i în Devon, am dreptate? Care e în Anglia. Și ai cățelul ăla căruia nu-i place să cobor pe horn și să-l deranjez. Un cățel cam mârâicios. Dar coșul e în regulă. E mare, lat și călduț. Cam plin de funingine, dar asta e. În fond, e un coș.

James rămăsese fără cuvinte. Moș Crăciun știa totul despre el! Îi știa numele, îi știa adresa – știa chiar și de Bertie!

— Ai picat la țanc pentru petrecerea noastră, James, continuă Moșul. Întotdeauna organizez o mică adunare înainte să pornesc în vizită la copiii din toată lumea. M-așteaptă o noapte plină. Și-am fost ocupat cu toate cadourile astea. Știi ce nu-mi place deloc? Să le împachetez. Adică, trebuie să împachetez cadouri pentru toți copiii de pretutindeni. Și asta e ceva! Totuși, n-ar trebui să mă plâng – mă mai ajută și prietenii mei, oamenii de zăpadă. Dar tu ai încercat vreodată să împachetezi un mountain bike verde aprins cu ditamai cauciucurile? întrebă el, scuturând din cap. Ce-mi mai cer și unii copii – nu știu, zău, ce să zic.

Capitolul unsprezece

Râzând pe înfundate, Moș Crăciun îl luă pe după umeri pe James și-l conduse până la o masă de gheață uriașă, plină cu mâncăruri și băuturi. Erau mai ales înghețate, de diverse feluri, dar James n-avea nimic de obiectat și, din câte se părea, nici oamenii de zăpadă. Erau înghețate cu fulgi de ciocolată, caramel și căpșune, toate preferatele lui James.

Au tras cu artificii, au cântat cântece, după care s-a dezlănțuit adevărata distracție și veselie.

Aveau și o formație: un om de zăpadă la tobe, alți cinci sau șase cântau la vioară, doi sau trei la flaut și la fluier, un altul la saxofon – care era genial – și Moș Crăciun însuși la armonică. Era un sunet minunat și începură cu toții să joace – cum i-ar fi zis bunica – de mama focului.

Dansară o mulțime de dansuri scoțiene – se pare că mulți oameni de zăpadă veneau din Scoția, pentru că acolo ningea foarte mult, i se transmise lui James. Urmară hore și bătute de toate felurile, pe care James le dansă numai cu omul lui de zăpadă. Și toată noaptea dănțuiră si se rotiră fără încetare. Petrecură pe cinste! A fost cel mai bun joc, cea mai tare distracție, cea mai strașnică voioșie din toate timpurile.

Și-atunci, se întâmplă un lucru fantastic, minunat și cu totul neașteptat. Mă rog, dacă ne gândim mai bine, majoritatea aventurilor lui James cu omul de zăpadă fuseseră cum nu se poate mai neprevăzute. Unul dintre oamenii de zăpadă intră în fugă în peșteră, făcând semne frenetice din mâini pentru ca muzica și dansul să se oprească. Când în sfârșit se lăsă tăcerea, spuse:

— E timpul. Se întâmplă, zise el. Veniți, veniți degrabă! Luminile... Aurora boreală!

Și toți o zbughiră ca din pușcă, James ținându-se bine de

mâna omului său de zăpadă, ca să nu fie răsturnat în iureșul nebun care-i cuprinsese pe fârtații săi.

Se strânseră laolaltă, în tăcere, și-și ațintiră ochii către cer. Pentru o clipă, James se întrebă la ce se uitau cu toții. Apoi, văzu și el. La orizont, cerul își schimba culoarea chiar în fața ochilor lui!

Iar culorile se mișcau, se împleteau, se pierdeau una într-alta, formând valuri unduitoare de albastru, de verde, de galben, violet și roz și portocaliu și alb și roșu. James mai văzuse curcubeie acasă – odată, chiar și unul dublu – dar nimic de felul ăsta.

— Luminile Nordului, îi șopti omul de zăpadă. Aurora Boreală. Nu e cel mai minunat lucru pe care l-ai văzut vreodată? Se întâmplă întotdeauna în noaptea de Ajun. Și înseamnă că a venit timpul.

— Timpul pentru ce, Omule de zăpadă? îl întrebă James. Și nu înțelegea de ce, dar de fiecare dată când vorbea cu omul de zăpadă, se simțea stăpânul universului.

— O să vezi, răspunse omul de zăpadă. Nu mai e mult. Tu uită-te în continuare, sau o să le ratezi. Dar mai întâi o să le-auzi. Ascultă.

Și, ascultând, auzi sunetul unor zurgălăi – zurgălăi al căror clinchet venea din interiorul peșterii – iar printre clinchete răzbătea o voce pe care o recunoscu, cea a lui Moș Crăciun.

— Di, frumoșii mei! striga el. Di! Avem cale lungă de bătut și o mulțime de copii din toată lumea de văzut. Di, frumoșii mei! Scuturați din zurgălăi!

Și, sub privirile lui James și-ale oamenilor de zăpadă, se ivi un echipaj de reni care trăgea o sanie în care stătea Moș Crăciun, având în spate un munte de cadouri. Se traseră cu toții în lături, ca să le facă loc, și-i trimiseră la drum cu urale, cântece și bătăi din palme. Li se alătură și James, cu sufletul plin de încântare.

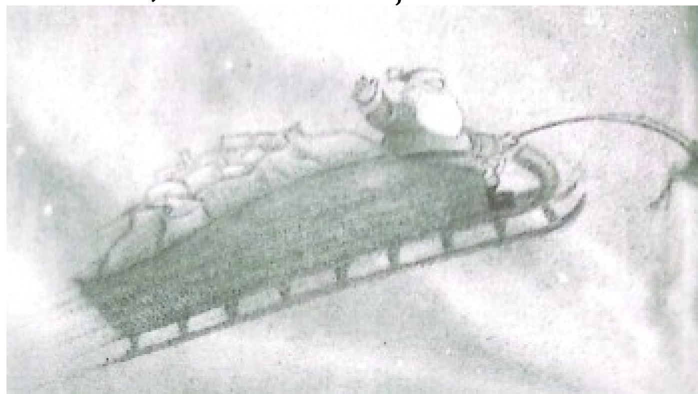
Capitolul doisprezece

Când sania țâșni pe lângă ei, Moș Crăciun le făcu tuturor cu mâna, iar James fu convins că îi făcuse un semn special cu ochiul, lui și numai lui. „Poate că semnul ăsta“, își zise el, „înseamnă că-mi aduce un mountain bike verde aprins, cu cauciuri late, ca al lui Paul Miliard; că e în sanie și că se îndreaptă chiar acum spre casa mea.“

Dar oricât s-ar fi străduit, James nu fu în stare să deslușească în muntele acela de cadouri din sanie nimic care măcar să aducă a bicicletă învelită frumos într-un ambalaj. Și totuși, își zise el, poate că era acolo, ascunsă sub toate celelalte cadouri. Închise ochii și își dori din răsputeri să fie așa.

Și, după încă un „Di, frumoșii mei! Scuturați din zurgălăi!“ renii o luară la galop, mai repede și mai repede, iar sania începu să alunece cu șuier din ce în ce mai mare prin zăpadă.

Apoi galopară prin aer și se înălțară în văzduh, din ce în ce mai sus, din ce în ce mai repede, devenind din ce în ce mai mici, în direcția minunatelor Lumini ale Nordului; străbătând galbenul și roșul, albul, violetul și verdele, și dispărând, în cele din urmă, din vedere, în albastru și în trandafiriu.

Dar James încă auzea clinchetul clopoțeilor. „Clopoțeii ăștia“, își zise el, „vor fi auziți de copiii de pretutindeni“ – aceiași clopoței pe care îi va auzi și el când va fi înapoi în pat, dacă Moș Crăciun nu sosea cumva înainte ca el să se întoarcă. Spera să ajungă înapoi la timp. Să-l vadă pe Moș Crăciun cum pleacă de la Polul Nord și apoi să-l vadă sosind cu renii și sania lui, în clinchet de zurgălăi, chiar la el acasă – închipuiți-vă! Asta chiar că ar fi ceva! Trebuia să ajungă cât mai repede acasă.

— Ei bine, James, zise omul lui de zăpadă, ar trebui să te duc acasă, nu? Era de parcă i-ar fi citit gândurile. Până la anul, gata cu petrecerea. Ți-a plăcut și ție la fel de tare cum mi-a plăcut mie, cum ne-a plăcut *tuturor*?

— Mai mult, răspunse James, mai mult ca oricui.

Și chiar vorbea serios. Și din nou, în timp ce rostea aceste cuvinte, se simțea stăpânul întregului univers, și tot nu avea habar de ce.

În clipa aia însă, privind în jur, fu copleșit de tristețe. Luminile magnifice dispăruseră, iar clopoțeii odată cu ele. Oamenii de zăpadă se îmbrățișau cu toții, luându-și afectuos la revedere și, unul câte unul sau în perechi, se înălțau în văzduh, luându-și zborul cu brațele întinse, fredonând un cântec de rămas-bun.

Omul de zăpadă al lui James își luă la revedere de la prietenii lui și, rând pe rând, aceștia veniră să-l îmbrățișeze și pe James. Ceea ce îi plăcu la nebunie, doar că să fii îmbrățișat de oameni de zăpadă se dovedi a fi destul de rece. Nu trecu mult, însă, și se sfârși și asta.

— Mergem acasă, James? întrebă omul de zăpadă, luându-l de mână. Ține-te bine!

Și, cât ai clipi, se înălțară peste liniștea unei mari pustietăți albe, de-a lungul văilor înzăpezite și peste piscuri dalbe. Către casă, tot înainte, către casă.

În larg, deasupra întinderii întunecate și scânteietoare a

mării, presărată cu aisberguri uriașe și altele mai mici, iar acum, zărind la orizont haloul unui mare oraș, cu luminile strălucitoare ale clădirilor lui și cele mișcătoare ale mașinilor.

Nu trecu mult și depășiră orașul. Deasupra lor, vegheau acum luna și stelele de pe cer, puzderie. Iar dedesubt se întrezăreau lanuri și păduri și ferme și case și sate, vopsite toate în alb. Iar James își dădu seama brusc că erau chiar lanurile lui, ferma lui, casa lui. Uite, Câmpul cu Stejari era chiar sub ei.

— Adu-ți aminte, James, îl avertiză omul de zăpadă. Nu-s foarte priceput la tărășenia asta cu aterizatul! Ține-te bine!

Dar James își amintise deja. Îl apucă bine, închise ochii strâns și așteptă aterizarea accidentată, care se dovedi chiar mai zbuciumată și mai haotică decât înainte. Făcură nenumărate tumbe, până ce **alunecară** drept în trunchiul stejarului.

Deasupra**,** bufnița se trezi si buhăi la ei. Nu era **o** bufnița veselă. Nu-i plăcea să fie trezită câtuși de puțin, și ținea să le-o și spună. Buhăi la ei iar și iar.

Capitolul treisprezece

Bufnița fu cea care o trezi pe bunica. Rămase în pat, încercând să adoarmă la loc, dar bufnița buhăia în continuare, iar luna strălucea puternic pe fereastră. Pur și simplu nu se mai putu culca la loc. Până la urmă, se sculă din pat și se duse la fereastră, sperând măcar să zărească bufnița asta gălăgioasă, căci bunica iubea bufnițele. Și, după cum era de așteptat, *chiar zări* bufnita zburând în cerc în jurul stejarului. Dar mai văzu și altceva.

Îl zări pe James acolo, afară, în zăpadă, stând în toiul nopții aceleia scăldate în razele lunii doar în halat și în papuci. Tocmai era pe punctul de-a deschide fereastra ca sa-i poruncească să intre imediat în casă, înainte să moară de frig, când mai văzu ceva – sau, mai degrabă, pe *cineva* – cu el; era omul de zăpadă, nemaipomenitul om de zăpadă pe care îl făcuse.

Pentru început, bunica crezu că James stătea acolo și se uita la omul său de zăpadă; că ieșise în toiul nopții ca să se-asigure că era bine. Ceea ce i se păru un gest blând și iubitor. Dacă l-ar fi chemat înăuntru, i-ar fi putut trezi pe mama și pe tatăl lui, care s-ar fi supărat că ieșise noaptea în zăpadă, doar în halat și în papuci. Așa că așteptă să vadă ce se mai întâmplă.

Și ce văzu bunica? Văzu omul de zăpadă mișcându-se. Văzu cum omul de zăpadă îl ia pe James pe după umeri și se îndepărtează de stejar, înspre poarta grădinii. „Asta trebuie să fie un vis“, își zise ea. ”Probabil că încă dorm. Nu-mi amintesc niciodată ce visez, dar pe ăsta chiar sper să nu îl uit.”

Apoi, sub privirile ei și spre marea ei uimire, cei doi începură să danseze. Dansau pur și simplu în zăpadă! Dansau

o bătută împreună! Se ciupi tare ca să se trezească, dar își dădu repede seama că e musai să-și creadă ochilor și că e cum nu se poate mai trează.

Dar tot trebuia să se asigure că are dreptate. Își trase iute halatul peste cămașa de noapte și coborî tiptil scările. Odată ajunsă la ușă, își puse cizmele în picioare și păși afară, în noaptea rece, scăldată în lumina lunii.

James și Omul de zăpadă dansau în continuare și se simțeau atât de bine încât nu băgară de seamă când bunica traversă grădina și se apropie de ei. Omul de zăpadă se întoarse, o zări cel dintâi și se opri din dansat. Pentru câteva clipe, James continuă să danseze de unul singur. Apoi o văzu și el pe bunica. Nu știu ce să spună, așa cum nu știa nici Omul de zăpadă și nici bunica.

Ea fu cea care vorbi prima:

— Chiar am văzut ce cred eu că am văzut? îi întrebă ea. Iar ei încuviințară. Ești de multă vreme afară, James?

— De multișor, buni, zise el, găsindu-și în cele din urmă cuvintele. De suficient timp ca Omul de zăpadă să mă fi dus în zbor la Polul Nord și înapoi; de suficient timp cât să-i fi întâlnit pe toți prietenii săi, oamenii de zăpadă, să fi participat la o petrecere cu înghețată și să fi dansat o bătută cu ei – o, da, și cu Moș Crăciun.

Și acesta fu momentul în care James își dădu seama de ce se simțea în culmea fericirii, de parc-ar fi fost stăpânul universului. Acum nu se mai bâlbâia decât puțin – uneori, aproape deloc. Cuvintele i se revărsau fluent, fără să se mai împiedice unul de altul ca până acum. Se simțea ca si cum nici n-ar fi vorbit el; de parcă cuvintele ar fi vorbit cumva de la sine!

Capitolul paisprezece

De-abia trăgându-și răsuflarea, James îi povesti bunicii tot ce se întâmplase: despre sania lui Moș Crăciun și reni și clinchetul clopoțeilor, despre Luminile Nordului care pâlpâiau pe cer și despre cum omul de zăpadă îl purtase în zbor tocmai până acolo și înapoi, sus, peste munți și orașe, și jos, peste mare și valuri și aisberguri, și cum se distrase mai bine ca niciodată.

— Te-a dus în zbor? se miră bunica. Cum, sus, pe cer? Tocmai pană acolo și înapoi?

James încuviință din cap. Omul de zăpadă făcu la fel. Iar bufnița buhăi de sus, din stejarul ei.

—James, zise bunica, cuprinsă de-o mirare nesfârșită, dar tu nu te mai bâlbâi deloc - știi asta?

— Știu, bunico, răspunse James. E bine, nu-i așa? Dar nu mă gândesc deloc la asta. Tocmai ăsta e secretul, buni – să nu mă gândesc. Am aflat-o alături de omul de zăpadă. Trebuie doar să vorbesc și să las cuvintele să curgă. Nu să încerc să le formulez în minte.

James își continuă povestea și cuvintele se revărsară în continuare fluent.

— Bufnița ne-a văzut luându-ne zborul, iar apoi, la fel, când am aterizat. Nu ne descurcăm noi prea bine la aterizări – sunt un pic cam zdruncinate. Dar chestia asta cu zburatul, buni – pe-asta trebuie s-o încerci și tu. E uluitor! E fantastic! E chiar tare!

— Păi, nu cred că-s îmbrăcată cum trebuie pentru așa ceva, dragă, zise ea, codindu-se.

— Nici James nu era și nici măcar eu, replică Omul de zăpadă. Dar dacă ați dori să dăm o tură, ar fi o plăcere să vă duc.

— Dar n-oi fi un pic prea grea? se întrebă bunica, încă șovăind, dar cuprinsă, parcă, și de o oarecare nerăbdare.

— Nici vorbă, răspunse omul de zăpadă. O să vă fie numai bine acolo, sus. Nu-i așa, James?

— O să-ți placă la nebunie, buni, pe cuvânt, îi zise și James.

Și dintr-odată, știu că îi va plăcea nespus s-o vadă pe bunica zburând. Și exact asta se întâmplă, căci omul de zăpadă o luă pe după umeri și decolă cu ea.

— Oh, Doamne! țipă bunica, făcându-i lui James cu mâna în timp ce se înălța spre cer în cizme și cu halatul fluturând. Ia uită-te la mine!

Ceea ce James chiar făcea. Și de ce mai priveliște avea parte! Bunica și omul de zăpadă zburară de-a lungul râului și dincolo de el, către mlaștini, pană ce James aproape că-i pierdu din vedere. Se întrebă dacă omul lui de zăpadă avea s-o ducă tocmai până la Polul Nord, să vadă Luminile Nordului, dar nu trecu mult și-i văzu făcând cale întoarsă către el.

Aterizară exact cum spera James să o facă, săltând, rostogolindu-se și dându-se de-a berbeleacul prin zăpadă. S-o vadă pe bunica făcând tumbe de colo colo prin zăpadă, doar în halat, cizme și cămașă de noapte era cât se poate de tare! Se duse în fugă până la ei. De-abia trăgându-și sufletul, amândoi râdeau în hohote de tot ce se întâmplase.

— Ei bine, exclamă omul de zăpadă, ridicându-se în picioare și ajutându-l pe James s-o ridice pe bunica, a fost distractiv! Dar, sincer să fiu, cred că acum ar trebui să mă odihnesc puțin. Sunt cam obosit după tot zburatul ăsta de colo colo. Eu dorm în picioare, să știți. Toți oamenii de zăpadă dorm așa.

Așa că se întoarseră acolo unde James își înălțase prima dată omul de zăpadă. James și bunica îl neteziră prin toate locurile prin care îi mai căzuse din zăpadă.

— Îți mai lipsește un nasture din varză de Bruxelles, anunță James.

— O să-ți aduc eu unul de dimineață, zise bunica. Și-ți mulțumesc pentru plimbarea minunată pe care mi-ai oferit-o. A fost de pomină.

— Și-a mea la fel, adăugă James. Somn ușor, Omule de zăpadă!

Plecară și-l lăsară acolo, dar James nu voia să se despartă încă, așa că făcu stânga împrejur și alergă înapoi la omul lui de zăpadă, îl cuprinse în brațe și-l strânse tare, tare. Voia ca

îmbrățișarea asta să nu se mai termine nicicând.

— Cred că tu mi-ai dat voce, îi zise el omului de zăpadă. Acum pot vorbi și eu ca toți oamenii.

— Și eu la fel, zise omul de zăpadă. Așa că și tu mi-ai dat mie glas. Ne vedem dimineață, James, continuă el. Du-te acum. E Crăciunul. Soarele o să răsară în curând. Dormi, iar mâine să ai cel mai frumos Crăciun, James.

— Crăciun fericit, Omule de zăpadă! zise James și o zbughi ca s-o ajungă pe bunica din urmă, oprindu-se din când în când să-i mai facă cu mâna omului său de zăpadă. Și, de fiecare dată, omul de zăpadă îi răspunse la salut.

Apoi, cu o ultimă fluturare de mână, o ultimă privire aruncată omului său de zăpadă, intră pe ușă, urcă scările și ajunse în dormitor. Fusese o noapte cât se poate de lungă.

Bunica îl ajută să se cuibărească în așternuturi și-i spuse că, datorită lui și omului său de zăpada, ăsta fusese deja cel mai frumos Crăciun de care avusese sau de care o să mai aibă ea vreodată parte.

— Și pentru mine la fel, buni, zise James, și adormi înainte să-și dea seama ce se întâmplă cu el.

Capitolul cincisprezece

În timp ce dormea, visă că Moș Crăciun venise în zbor, în sania lui cu zurgălăi, cu renii pufnind, gâfâind și fornăind de la cât amar de drum străbătuseră în viteză. Visă că Moș Crăciun cobora pe horn cu un sac plin de cadouri pe umăr și-și croia drum, pe vârfuri, pe lângă Bertie, care îl mârâia din coșul lui.

Apoi lăsa o grămadă de cadouri sub brad, urca treptele scârțâitoare și intra în camera lui James, unde umplea șoseta pe care tata o lăsase la capul patului. Avea chipul rotunjor, costumul cel roșu și barba cea albă mânjite de funingine, dar tot zâmbea. Nu părea să-i pese.

Și, pe cât de repede intrase, Moș Crăciun dispăru din nou, iar James auzi clinchetul clopoțeilor și pufnetele, gâfâielile și fornăitul renilor. „Di, frumoșii mei!“ auzi el de afară. „Di! Crăciun fericit, James! Crăciun fericit!” Și ultimul clinchet se risipi în tăcerea nopții.

James se trezi. Era ziuă deja. Bunica striga „Crăciun Fericit tuturor!” Era Crăciunul! Și acolo, la capul patului, îl aștepta șoseta lui, plină ochi.

Fu jos din pat cât ai zice pește. Apucă șoseta și fugi cu ea de partea cealaltă a culoarului, în camera bunicii, dând în drum peste mama si tata, tot cu șosetele în mâini și cu niște mutre cum nu se poate mai somnoroase. Și atunci, așa cum făceau la fiecare Crăciun, se urcară cu toții în patul bunicii ca să-și deschidă șosetele. Bertie se cocoțase deja în pat și se lingea. De Crăciun, avea voie să se urce în pat.

În scurt timp, patul se umplu de hârtie de împachetat, ciocolată, șosete, mănuși, o cârpă de vase, cărți, o mașinuță de curse, o pungă de jeleuri, un breloc cu un autobuz roșu la capăt, un săpun cu lavandă pentru bunica, pudră de talc

pentru mama și aftershave pentru tata, un CD cu David Bowie pentru mama, un DVD cu *Mamma Mia* pentru bunica și un altul cu *Paddington* pentru James și încă niște ciocolată și câte și mai câte alte lucruri.

Nu trecut mult până ce terminară cu despachetatul și rămaseră mulțumiți pe patul bunicii, înfulecându-și mandarinele, care erau întotdeauna ultimele lucruri pe care le scoteau chiar din vârful șosetei.

Și atunci tata zise – cum făcea întotdeauna în dimineața de Crăciun, după ce șosetele fuseseră deschise și mandarinele mâncate:

— Păi, James, mă întreb ce ne-o fi lăsat Moș Crăciun jos, sub brad.

James ajunse primul la parter. Și, scormonind printre cadouri, simți un gol în stomac. Nu era nimic suficient de mare ca să fie un mountain bike și nici n-avea forma potrivită. Primise un penar de la mama, o căciulă îmblănită de la cineva – uitase deja de la cine – o pereche de cizme roșu aprins de la tata, un pulover croșetat de la bunica, dar nici urmă de mountain bike. Nici vorbă de așa ceva.

Tocmai încerca să nu pară foarte dezamăgit, când mama zise:

— Mai ai un mic cadou**,** James. Moșul ne-a spus că nu i-a plăcut să îl împacheteze. „Are o formă ciudată”, așa ne-a zis. Așa că i-a legat doar o fundă si ți l-a lăsat în hol. Tata o să ți-l aducă **–** nu-i așa, dragă?

Atunci tata s-a ridicat și, cu cel mai marc zâmbet cu putință, a ieșit din cameră. Bunica i-a zis lui James să închidă ochii. A făcut-o, dar apoi a trișat și s-a uitat printre degete. Când s-a întors, tata împingea de ghidon o bicicletă, un mountain bike verde aprins, cu cauciucuri late!

James începu să țopăie și să bată din palme de bucurie. Zise „mulțumesc” și-i îmbrățișa pe toți de mai multe ori. Bertie o luă razna de-a dreptul, lătrând din toți rărunchii și fugărindu-și coada. Și bineînțeles că bunica începu să plângă, cum făcea adesea când era fericită.

— O să merg cu ea chiar acum. Are cauciucuri mari și late. Merge și pe zăpadă. Mă duc să i-o arăt omului de zăpadă, anunță James, ducând deja bicicleta afară din cameră și, înainte de-a ieși, se întoarse înspre părinții lui și zise: Vă plac vorbele mele? Ăsta a fost darul omului de zăpadă. Mi-a dăruit cuvinte.

Înainte ca ei să poată spune ceva, să-l poată opri, ieșise deja pe ușa din față, afară din casă, în papuci și halat. Sări pe bicicletă și începu să pedaleze prin zăpadă. Azi nu mai era nici pe departe atâta zăpadă ca în ziua de dinainte, dar chiar și-așa, bicicleta alunecă și derapă cât James traversă grădina, trecu de iazul rățuștelor, dincolo de poartă și drept în Câmpul cu Stejari.

— Uite ce-am primit, Omule de zăpadă! strigă el, luptându-se să stăpânească roțile care derapau prin zloată și zăpadă. Uite ce mi-a adus Moș Crăciun!

Apoi James privi în sus, omul de zăpadă nu se vedea nicăieri. Cercetă tot locul cu privirea, dar dispăruse! Omul lui de zăpadă dispăruse!

Coborî de pe bicicletă, o lăsă să cadă în zăpadă și alergă înspre locul în care fusese omul de zăpadă. Tot ce mai rămăsese din el era o movilă de zăpadă, câteva verze de Bruxelles, o mandarină, două mere, fularul verde și pălăria veche a tatei.

James alergă pe câmp strigându-l iar și iar:

— Întoarce-te, Omule de zăpadă! Întoarce-te! Vreau să-ți arăt bicicleta mea. Te rog, întoarce-te, te rog eu!

Ciuli urechile după un răspuns, dar nu primi niciunul – doar ciorile croncăneau deasupra lui, iar rațele măcăneau pe iaz. James își pierduse cel mai bun prieten și brusc se simți cu totul singur pe lume. Nu vărsă nicio lacrimă. Era prea trist chiar și pentru asta.

Și-atunci, bunica se ivi lângă el și-l luă pe după umeri:

— O să se întoarcă, James, zise ea. La următoarea ninsoare îl faci din nou. Așa că nu l-ai pierdut. Doar a plecat pentru o vreme, asta-i tot. Dar nu ne-am simțit noi bine cu el, James?

Nu ne-am simțit mai bine ca niciodată? Tu n-o să uiți, eu n-o s-o uit și nici el n-o să uite. Se va întoarce la Crăciunul următor probabil – poate chiar înainte, ori de câte ori va ninge. Iar ninsoarea se întoarce mereu, nu? Așa și el. O să vezi tu.

Postfață

Când mi s-a propus prima oară să scriu o povestire bazată pe *Omul de zăpadă* al lui Raymond Briggs, nu mi s-a părut deloc o idee bună. E o carte cunoscută și îndrăgită de milioane de oameni. Nu are cuvinte pentru că nu are nevoie de cuvinte. Așa că nu, n-aveam de gând s-o fac, mai bine să rămână așa. Cartea e clasică și e minunată așa cum este.

Apoi am văzut din nou filmul inspirat de carte. Avea animație, avea muzică, iar povestea nu era chiar la fel. Și e un film grozav, care a ajuns la fel de îndrăgit ca și cartea. Apoi m-am mai gândit. Oare nu e **o** idee bună ca povestea să fie spusă în feluri diferite? A fost ecranizată. Apoi s-a scris o carte plecând de la film. A fost de multe ori adaptată pentru a fi interpretată pe scenă, privită de sute sau mii de oameni și jucată ca piesă de teatru în școli. Iar oamenii încă îndrăgesc cartea originală a lui Raymond Briggs. Ba chiar mulți dintre ei poate că au descoperit-o cu ocazia unei vizite la teatru, la cinema sau dintr-o piesă de teatru de la școală. Așa că de ce să nu scriu o povestire? E o poveste frumoasă. O să-l întreb pe Raymond Briggs dacă este de acord – și a fost. Voi păstra spiritul și tonul poveștii lui, însă voi încerca pur și simplu să o spun în felul meu.

Trebuie să vă mărturisesc că mi-a plăcut la nebunie s-o scriu. M-am așezat în căsuța mea pe roți din grădină, un fel de colibă de păstor, și am așternut-o pe hârtie de mână, așa cum fac mereu. Mi-am imaginat că o spun unor copii care mă ascultă, care cunosc și îndrăgesc deja povestea la fel de mult ca și mine. Așa că i-am avut lângă mine încă de la început și au ascultat fiecare cuvânt, cu imaginile deja în minte. M-am bucurat atât de tare de scrierea povestirii.

Așadar, vă mulțumesc pentru povestea dumneavoastră, domnule Raymond Briggs, și pentru că mi-ați permis să o spun în felul meu. Și îi mulțumesc și editurii Puffin pentru propunere. A fost o idee bună, o idee grozavă!

Michael Morpurgo

Michael Morpurgo

Michael Morpurgo a scris peste o suta treizeci de cărți, multe dintre ele fiind premiate. Cea mai cunoscută operă a sa, *War Horse* (*Calul de luptă*) , a fost ecranizată de Steven Spielberg într-un film multi-nominalizat la Oscar și adaptată într-o piesă de teatru foarte bine primită de public și de critică. Împreună cu soția sa Clara a înființat Fermele pentru Copiii de la Orașe și pentru munca lor de pionierat li s-a acordat amândurora titlul de MBE (Member of the Most Excellent Order of the British Empire), în 1999. În 2003, Michael Morpurgo a devenit al treilea scriitor distins cu Childrens Laureate, ordin la înființarea căruia a contribuit, împreună cu poetul Ted Hughes. În 2017, i s-a conferit titlul de Cavaler pentru contribuțiile aduse literaturii și carității.

Raymond Briggs

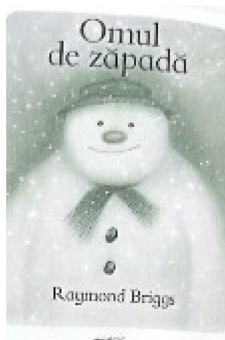
Raymond Briggs este unul dintre cei mai respectări și îndrăgiți artiști. A creat personaje emblematice pentru generații întregi, printre care *Fungus Bogeyman, Father Christmas* și, bineînțeles, bine-cunoscutul *Om de zăpadă.* I s-au decernat numeroase premii de-a lungul carierei sale, precum Kurt Maschler Award, Childrens Book of the Year, Dutch Silver Pen Award și de două ori prestigiosul Kate Greenaway Award. În 2017, lui Raymond Briggs i s-a decernat BookTrust Lifetime Achievement Award.

Omul de zăpadă

de-a lungul anilor...

Omul de zăpadă, cartea clasică ilustrată a lui Raymond *Briggs,* neînsoțită de cuvinte, a fost publicată pentru prima oară în 1978 și s-a vândut în peste 5,5 milioane de exemplare în întreaga lume. Cartea a stat la baza mai multor filme, piese muzicale, piese de teatru și a fost urmată și de o continuare a poveștii. Pentru multe familii, Crăciunul n-ar mai fi Crăciun fără ea.

Omul de zăpadă a fost a cincea carte ilustrată de Raymond Briggs, care a mai scris și ilustrat ***Father Christmas*** și ***Fungus the Bogeyman.***

În mod neobișnuit, povestea *Omului de zăpadă* nu este însoțită de cuvinte, ci este spusă în întregime cu ajutorul imaginilor.

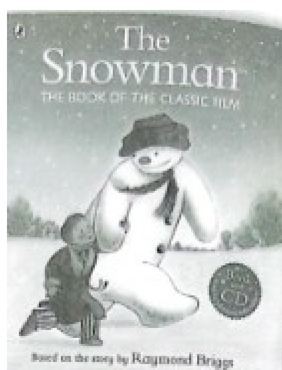

Raymond nu a intenționat niciodată ca ***Omul de zăpadă*** să devină o carte asociată unei sărbători, iar povestea originală nu pomenește nimic legat de Crăciun. Și nu sunt reprezentați nici Moș Crăciun sau bradul de Crăciun.

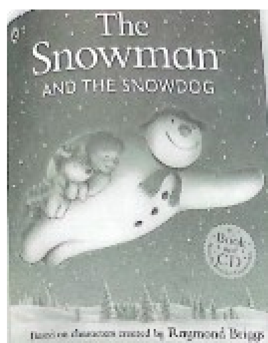

Regizorul John Coates a creat o versiune animată de douăzeci și șase de minute a *Omului de zăpadă,* difuzată pentru prima oară de

Channel 4 în a doua zi de Crăciun a anului 1982. Din acel moment, Channel 4 a difuzat desenul animat cu Omul de zăpadă an de an, de Crăciun.

O continuare a poveștii, *The Snowman and the Snowdog*, a fost creată pentru a sărbători treizeci de ani de la apariția filmului clasic, cu premiera pe Channel 4 în Ajunul Crăciunului din 2012.

Tradiții de Crăciun din întreaga lume

Islanda

Islandezii obișnuiesc sa facă schimb de cărți în Seara de Ajun, apoi își petrec restul nopții citindu-le și mâncând ciocolată. Tradiția face parte dintr-un sezon numit *Jolabokaflod* sau „Șuvoiul de Crăciun al cărților”.

Bolivia

Locuitorii Boliviei sărbătoresc în Ajunul Crăciunului *Misa del Gato* (Mesa cocoșilor), oamenii aducând cocoși la liturghia de la miezul nopții pentru a simboliza credința în faptul că pasărea a fost primul animal care a anunțat nașterea lui Iisus Hristos.

Germania

Sfântul Nicolae călătorește pe un măgar la miezul nopții, pe 6 decembrie, și lasă mici bucurii în pantofii copiilor care au fost cuminți: monede, ciocolată, portocale și jucării. Dar Sfântul Nicolae îl aduce adesea cu sine și pe *Knecht Ruprecht* (Argatul Ruprecht) – un personaj malefic îmbrăcat în haine negre acoperite cu clopoței, care-i pedepsește pe toți copiii care nu au fost cuminți.

Groenlanda

Mâncarea tradițională de Crăciun a locuitorilor din Groenlanda, numită *kiviak*, durează șapte luni de zile pentru a fi preparată. Se scobește o gaură în pielea unei foci și se umple cu cinci sute de *auk* – păsări de mare din emisfera nordică, având gât scurt și penaj alb-negru. Apoi se lasă la fermentat. De sărbători, preparatul se servește așa cum este, direct din pielea focii.

Polonia

Pânzele de păianjen sunt ornamente obișnuite pentru bradul de Crăciun, în Polonia, deoarece, conform legendei, un păianjen a țesut o păturică pentru pruncul Iisus Hristos. Mulți polonezi consideră păianjenii un simbol al bunătății și prosperității.

Mexic

„Noaptea ridichilor” este unul dintre obiceiurile anuale de Crăciun din Oaxaca, Mexic. Pe 23 decembrie, concurenții sculptează scene ale Nașterii Domnului în ridichi mari, care apoi sunt expuse cu mândrie la târgul de Crăciun.

Norvegia

Norvegia are o tradiție ce datează de secole, de pe vremea când oamenii credeau că în Ajunul Crăciunului ies la iveală vrăjitoare și spirite rele în căutarea unor mături pe care să zboare. În această zi, mulți oameni încă își ascund măturile în cel mai sigur loc din casă pentru a nu fi furate.

Columbia

Dia de las Velidas marchează începutul sezonului de crăciun în Columbia. În cinstea Fecioarei Maria și a Neprihănitei Zămisliri, oamenii aprind lumânări și lampioane la ferestre, în balcoane sau în grădina din fața casei.

Peru

În Peru, 24 decembrie este cea mai importantă zi de sărbătoare. După liturghie, oamenii merg acasă să cineze în familie, să deschidă cadourile și să facă urări la miezul nopții. Cele mai importante decorații de Crăciun sunt *pesebre*, scene ale Nașterii Domnului sculptate minuțios din lemn sau piatră. Cadourile sunt așezate mai curând într-o iesle decât sub un brad, și se crede că persoana desemnată să așeze figurina cu pruncul Iisus în iesle va avea noroc.

James și-a petrecut întreaga zi construind omul de zăpadă perfect.
Și tu ai putea să aduci la viață un om de zăpadă minunat daca urmezi aceste sfaturi grozave!

1. Așteaptă ca zăpada să aibă consistența potrivită.

Ai nevoie de o zăpadă apoasă și ușor de modelat, nu de una pufoasă, ca o pulbere. Adună puțină și modeleaz-o în palme – dacă poți obține un bulgăre, vei putea să faci un om de zăpadă. Dacă zăpada se desprinde în bucăți înseamnă că nu este potrivită și probabil va trebui să aștepți până la următoarea ninsoare.

2. Găsește o bucată plată de teren, într-un loc umbros.

Dacă îți construiești omul de zăpadă pe o pantă, el se poate răsturna. Asigură-te că în zona aleasă ai multă zăpadă la dispoziție. Dacă vrei ca omul tău de zăpadă să reziste cât mai mult fără să se topească, construiește-l undeva unde nu pătrund razele soarelui.

3. Îmbracă-te cu haine călduroase

Vei avea nevoie de mănuși și cizme călduroase și rezistente la apă și de straturi de haine care să-ți țină de cald.

Nu vrei să ți se facă prea frig și să nu-ți poți termina treaba!

4. Fă un bulgăre mare pentru baza omului de zăpadă.

Adaugă zăpadă bulgărelui până când devine prea mare pentru a-l ține în mâini, apoi rostogolește-l pe jos pentru a aduna mai multă zăpadă. Asigură-te că-l rostogolești pe toate părțile pentru a acumula uniform zăpadă. Bate-l ușor cu palma din când în când pentru a presa zăpada. Când e suficient de mare, rostogolește-l până în locul în care vrei să-ți construiești omul de zăpadă.

5. Construiește partea din mijloc a omului de zăpadă.

Începe cu un alt bulgăre mare și rostogolește-l pe jos din nou. Asigură-te că nu e prea greu să-l poți ridica! Când ești gata, pune bulgărele din mijloc deasupra celui de la bază.

6. Construiește un bulgăre pentru capul omului de zăpadă

Când ai obținut un al treilea bulgăre de mărimea potrivită pentru a fi capul omului de zăpadă, așază-l cu grijă deasupra celorlalți doi. Poți netezi lateralele bulgărelui din mijloc pentru a-i face brațe omului de zăpadă.

Decorează-ți omul de zăpadă!

Omul tău de zăpadă va avea nevoie de un nas.

Ce vei folosi, un morcov sau o mandarină? Ești liber să folosești orice alt lucru care crezi că ar arăta bine pe post de nas.

Alege ochii omului tău de zăpadă.

Poți folosi pietre, cărbuni sau bile colorate! Înfige-le în bulgărele-cap, apoi rotește-le în cerc ca să rămână prinse în zăpadă.

Fă o gura

Folosește un șir de pietre mici sau desenează-i cu degetul un zâmbet, ca James – sau îi poți pune dinți de plastic.

Restul depinde de tine!

Vrei să-i faci omului tău de zăpadă brațe din ramuri? Sau să-i pui ca accesoriu o eșarfă, o pălărie, pene boa, o cravată sau ochelari de soare?

Dacă n-ai la îndemână decât puțină zăpadă, de ce nu faci un mini om de zăpadă, cu rămurele pe post de brațe și pietricele pe post de ochi? Îl poți pune într-o cutie de plastic ca să-l păstrezi în congelator pentru tot restul anului.

„Omul de zăpadă începu să alerge – mai încet la început, pe urmă din ce în ce mai repede şi mai repede. Alergau atât de repede, încât îşi luaseră zborul. Picioarele lui alergau prin aer! Zburau!"

Într-o dimineaţă de decembrie, James se trezeşte să privească ninsoarea şi se grăbeşte afară să facă un om de zăpadă. Cu ochi din cărbune, o pălărie verde veche, un fular şi o mandarină pe post de nas, omul de zăpadă arată exact aşa cum trebuie. Cu greu reuşeşte James să se dezlipească de el şi să meargă în casă. Dar la miezul nopţii, băiatul se furişează afară şi, spre surprinderea lui, omul de zăpadă prinde viaţă...

Omul de zăpadă al lui Raymond Briggs a fost timp de patruzeci de ani povestea preferată în perioada sărbătorilor. Minunat reimaginată şi rescrisă de Michael Morpurgo, această carte remarcabilă transmite magia unei noi generaţii.

